

[Per Federspiel.]

elser samles i en fælles bestræbelse for at bevare vor civilisation og sikre vore folk den andel i fremtidens udvikling, som denne civilisation berettiger os til, og som tillige giver os vort ansvar over for den del af verden, hvis udvikling endnu er i sin vorden.

Der er ingen grund til for mig yderligere at dramatisere dette; jeg har allerede tilkendegivet, at mit parti fuldt ud kan tilslutte sig regeringens initiativ. Jeg kan tilsige vor medvirken til de yderligere skridt, som det vil være nødvendigt at tage, og jeg vil navnlig henstille, at regeringen sørger for, at den anmodning, der skal gå af sted, følger umiddelbart efter debatten her i tinget, på samme måde som det skete efter forhandlingerne i London.

Poul Møller: Forhåbentlig er det, vi står over for i dag for Danmarks vedkommende, indledningen til afslutningen på den lange europæiske ørkenvandring, vi har været ude i, mens vi har ventet på et initiativ, der kunne bryde isen og skabe ny bevægelse i den europæiske udvikling. Det må derfor ikke være overraskende for nogen som helst, at det danske folketing med et meget stort flertal vil give regeringen bemyndigelse til at optage forhandlinger på ny om Danmarks medlemskab i fællesmarkedet; det har jo været dansk politik at følge England i denne sag, så langt tilbage som denne sag overhovedet har eksisteret, og når man derfor har fået henvendelse til dette ting om, at det er en overrumpling, når vi allerede i dag tager denne debat, må man rigtignok sige, at alle har vidst, at Danmark ville gøre det, vi gør i dag; i de sidste i hvert fald 6 år har det været helt klart, at vi ville følge Storbritannien, og forinden var det også helt klart, at vi ville deltage i ethvert forsøg på at skabe et bredt europæisk økonomisk samarbejde.

Det er den britiske regering, der nu har sat den europæiske udvikling i bevægelse. Om den får succes, får held med sig; denne gang, eller om udviklingen atter går i stå, vil afhænge af mange forskellige forhold; men i hvert fald er det givet, at Storbritannien ved sin uforbeholdne tilslutning til Romtraktaten, ved det store flertal i underhuset, der med fem sjettedels majori-

tet har vedtaget bemyndigelsen til den britiske regering, og ved at indskrænke sine ønsker om overgangsordninger til ganske få områder har gjort det vanskeligere end i 1961 at afvise den britiske begæring. Der foreligger ikke noget stort centralt spørgsmål, der længere kan anvendes af andre til at prøve på at få den europæiske udvikling til at gå i stå igen. Ingen kan imidlertid selvfølgelig sige her i dag, om der kommer realiteter ud af det, men der skulle være større muligheder, end tilfældet var i 1961-62. Frankrigs præsident har endnu ikke talt; hans tavshed er der sfinxagtig endnu, men i hvert fald er der vel ingen grund til at tro, at han vil tale på en sådan måde, at han allerede i kraft af sin tale standser de videre begivenheder i disse sager. Vi må se i øjnene, at forhandlinger vil blive ført, forhandlinger vil komme i gang om en udvidelse af fællesmarkedet.

Det spørgsmål, som for os selvfølgelig er det centrale i dag, og som vi jo har beskrevet igennem en række tidligere udtalelser og en række tidligere beslutninger her i tinget, er, om vi skal følge den beslutning, Storbritannien har taget. Vi kunne for så vidt gøre debatten ganske kort, men det er vel ved en sådan historisk begivenhed rigtigt, at der alligevel kommenteres lidt fra hvert partis side; det skete i de foregående ordføreres taler, og også jeg skal prøve på at gøre nogle bemærkninger til stillingen.

Sidst, vi drøftede disse problemer, udtalte den daværende udenrigsminister, hr. Per Hækkerup, at Danmark ville søge tilslutning til EEC senest samtidig med Storbritannien, og det er jo det, der nu sker; vi kommer altså endda et døgn senere, så helt opfyldt har vi det ikke, men det er vel ligesom ved tvillinge- eller firlingefødsler; så længe de kommer i kontinuerlig rækkefølge, kan man betragte dem som samtidigt fødte børn.

Se, man kan stille det sådan op, at det centrale spørgsmål er, om vi kan blive udenfor. De, der er imod Danmarks tilslutning og den beslutning, der skal træffes i dag, må vel forestille sig eller gøre sig tanker om, hvorvidt Danmark er i stand til at blive uden for Det europæiske Fællesskab, hvis Storbritannien kommer ind i det. Nu lyttede jeg meget til hr. Per Hækkerups tale herom, men desværre var det sådan, at på